

NERUŠTE PÁCHATEĽA PRI ČINE...

ZÁHADNÝ HOŠŤ

AUTORKA *THE SUNDAY TIMES* BESTSELLERA *CHYŽNÁ*

NITA PROSE

TATRAN

ZÁHADNÝ
HOŠŤ

N I T A P R O S E

TATRAN

Z anglického originálu Nita Prose: THE MYSTERY GUEST,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve HarperCollinsPublishers Ltd, Londýn 2024,
preložila Zuzana Močková Lorková.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2024 ako 5462. publikácia.
Vydanie I.

Prebal a väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Kristína Němcová

Jazykové redaktorky Adriana Oravcová, Zlata Sršňová

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

Preklad tohto diela vznikol s finančnou podporou Literárneho fondu.

All rights reserved.

Copyright © 2024 Nita Prose Inc.

Translation © Zuzana Močková Lorková 2024

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2024

ISBN 978-80-222-1574-9

Venované Paulovi, môjmu otcovi

PROLÓG

Kedysi mi starká rozprávala príbeh o slúžke, potkanovi a lyžici.
Znel asi takto:

Istá slúžka pracovala na zámku bohatých statkárov. Upratovala tam. Varila im. Plnila každé ich prianie.

Jedného dňa, keď servírovala svojim pánom výživnú polievku s duseným mäsom a zeleninou, si jej lady s opovrhnutím všimla, že jej chýba strieborná lyžička. Slúžka si bola istá, že lyžičku položila k miske svojej panej, ale na vlastné oči videla, že lyžička zmizla.

Slúžka sa veľmi ospravedľovala, no neupokojila tým ani lady, ani lorda, ktorého to tak rozzúrilo, že ju nazval naničhodnou zlodejkou a obvinil ju z krádeže.

Slúžku vyviedli zo zámku, ale ešte predtým jej na bielu zásteru vyliali polievku a zanechali tak na nej potupnú škvrnu, ktorú už nikdy nedokázala vyčistiť.

Mnoho rokov po smrti bohatých pánov, dlho po tom, čo úbohá a ponížená slúžka odišla, renovovali zámok stavbári, ktorí ju poznali. Keď odstránili podlahu v jedálni, objavili mumifikované telo potkana a vedľa neho jednu striebornú lyžičku.

KAPITOLA

1

Moja milovaná stará mama alias moja starká pracovala celý život ako slúžka. A ja kráčam v jej šlapajach. Teda obrazne povedané. Nemôžem doslova kráčať v jej šlapajach, pretože ona už nekráča, už nikdy nebude. Zomrela pred niečo vyše štyrmi rokmi, keď som mala dvadsaťpäť (teda štvrtstoročie), no už pred tým toho veľa nenachodila, pretože na moje veľké zdesenie náhle ochorela.

Faktom je, že je mŕtva. Je preč, ale neostala v zabudnutí, navždy na ňu budem spomínať. Teraz kráčam v živote vlastnou cestou. No som svojej milovanej a zosnulej starkej vďačná, pretože to ona zo mňa urobila človeka, akým dnes som.

Starká ma naučila všetko, čo viem, napríklad leštiť striebro, čítať knihy, porozumieť ľuďom a správne pripraviť šálku čaju. Práve vďaka starkej napredujem v kariére chyžnej v Regency Grand, v luxusnom päťhviezdičkovom hoteli, ktorý si zakladá na sofistikovanej elegancii a dobrých mravoch v modernej dobe. Verte mi, keď hovorím, že som začínala od nuly a vypracovala som sa až na túto významnú pozíciu. Ako každá chyžná, ktorá kedy prešla lesklými otáčacími dverami hotela Regency Grand, som začínala ako chyžná v zácviku. Ak však teraz pristúpite bližšie a prečítate si moju menovku – výstižne pripnutú priamo nad srdcom –, uvidíte veľké tlačené písmená:

MOLLY

čo je moje meno, a nižšie pekným písmom stojí:

Hlavná chyžná

Dovolím si povedať, že nie je ľahké stúpať v kariérnom rebríčku v luxusnom päťhviezdičkovom hoteli. Môžem však hrdo vyhlásiť, že si túto vynikajúcu pozíciu držím už tri a pol roka, čím som dokázala, že nie som pochybná a nespoľahlivá osoba. Práve naopak, ako o mne nedávno povedal manažér hotela pán Snow na stretnutí celého personálu: „Molly je zamestnankyňa, za ktorú môžeme byť skutočne vďační.“

Odkiaľživa mám problém pochopiť pravý význam slov, ale už som sa zlepšila v čítaní ľudí, dokonca aj cudzích, a preto viem, čo si teraz myslíte. Domnievate sa, že moja práca je podradná, že je to pozícia, za ktorú by som sa mala hanbiť, nie sa ňou pyšiť. Vonkoncom nechcem nikomu hovoriť, čo si má myslieť, ale podľa môjho skromného názoru ste namojdušu na omyle.

Ospravedlňujem sa. Vyznelo to trochu hrubo. Keď starká žila, radi-la mi, ako sa mám vyjadrovať, a upozorňovala ma, keď som niekoho pravdepodobne urazila. Zaujímavé však je, že hoci je mŕtva, jej hlas stále počujem v hlave. Nie je zvláštne, že človek môže byť aj po smrti rovnako prítomný, ako keď bol nažive? V posledných dňoch sa nad tým často zamýšľam.

Správaj sa k druhým tak, ako chceš, aby sa oni správali k tebe.

Všetci sme rovnakí rôznym spôsobom.

Nakoniec sa všetko vyrieši. Ak sa to nevyriešilo, ešte nie je koniec.

Ďakujem bohu, že stále počujem starkin hlas, pretože dnes nebol dobrý deň. V skutočnosti to bol najhorší deň za posledné štyri roky a starkine múdre slová mi dodávajú silu čeliť súčasnej „situácii“. Keď hovorím „situácia“, nemyslím tým slovníkovú definíciu, ktorá označuje „okolnosti“ alebo „stav vecí“, ale vo význame, v akom tento výraz používa manažér hotela pán Snow – na označenie „problému enormných rozmerov s obmedzenými možnosťami jeho riešenia“.

Nebudem tajiť, že ide o skutočne obrovskú katastrofu – dnes ráno

na podlahe našej čajovne skonal slávny muž. Moja dobrá priateľka Angela, hlavná barmanka v hotelovej reštaurácii, zhrnula „situáciu“ takto: „Molly, sme v totálnych sračkách, a to až po uši.“ Keďže mám Angelu veľmi rada, odpúšťam jej používanie VVV – veľmi vycibrených vulgarizmov. Odpúšťam jej aj jej nezdravú posadnutosť skutočnými zločinmi, ktorou sa vysvetľuje jej podivné nadšenie zo smrti VIP osoby priamo v našom hoteli.

Dnešný deň mal byť v hoteli Regency Grand výnimočný. Práve dnes mal svetoznámy a oceňovaný autor bestsellerov J. D. Grimthorpe, majster záhad s viac ako dvadsiatimi románmi na konte, oznámiť niečo dôležité v našej nedávno zrekonštruovanej čajovni.

Od rána išlo všetko skvele. Pán Snow ma poveril prípravou čajovne a čaju, a hoci sa tak rozhodol len preto, že ešte neprijal personál na takéto mimoriadne podujatia, viem, že starká by bola pyšná, keby videla, ako si osvojujem nové profesionálne povinnosti. Samozrejme, viem, že starká ma nemôže vidieť naozaj, pretože je mŕtva.

Dnes som prišla na zmenu skôr a starostlivo som upratala novú vkusnú miestnosť, pripravila čajový servis pre päťdesiatpäť hostí (hore-dolu pár ľudí), ktorí dostali VIP vstupenky. Medzi VIP hosťami boli viaceré členky OVEČKA – Organizácie verných entuziastiek a čitateľiek krimi autorov –, ktoré si rezervovali izby na štvrtom poschodí hotela niekoľko dní pred podujatím. V hoteli sa celé týždne všeličo šepkalo a šíрили sa rôzne dohady: Prečo chce J. D. Grimthorpe, samotársky spisovateľ, ktorý si úzkostlivo chráni súkromie, zrazu urobiť verejné vyhlásenie? Chce tým len spropagovať svoju novú knihu? Alebo sa chystá oznámiť, že napísal svoju poslednú?

Ako sa ukázalo, už istotne ďalšiu nenapíše, hoci som presvedčená, že táto skutočnosť ho prekvapila tak ako všetkých ostatných, ktorí ho pred štyridsiatimi siedmimi minútami videli padnúť na podlahu so vzorom rybej kosti.

VIP nadšenci, literárni kritici a novinári boli plní očakávania už pred jeho vystúpením na pódiu. V miestnosti sa ozýval kakofonický džavot a ostré škrípanie strieborných príborov, keď si hostia dolievali čaj do šálok a vkladali si do úst posledné jednohubky. Keď sa objavil J. D. Grimthorpe, v okamihu nastalo ticho. Autor stál na pódiu, bol chudý, ale pôsobil impozantne a v rukách držal papiere s prejavom. Všetky oči ho sledovali, keď si niekoľkokrát odkašľal.

„Čaj,“ povedal do mikrofónu a gestom požiadal o šálku. Chvala-bohu, že som bola informovaná o jeho závislosti od čaju a požiadala som kuchyňu, aby pripravila vozík presne podľa jeho požiadaviek – s medom, nie s cukrom. Lily, moja chyžná v zácviku, ktorú som počas pobytu pána Grimthorpa poverila starostlivosťou o všetky vozíky s čajom, sa pohotovo pustila do práce. S roztrasenými rukami naliala slávnemu autorovi šálku a náhlivo ju odniesla na pódium.

„To mi nestačí,“ povedal, zišiel z pódia a vybral sa k vozíku s čajom. Zložil strieborný vrchnák nádoby na med a nabral dve obrovské hrče žiarivo žltého medu. V čaji ich rozmiešal lyžičkou na med, ktorá cinkala pri dotyku s okrajmi šálky. Lily, ktorá sa vrhla smerom k nemu s úmyslom obslúžiť ho, nevedela, čo má robiť.

Celá miestnosť sledovala pána Grimthorpa so šálkou, z ktorej si poriadne odpil, potom prehltol a vzdychol si. „Trpký človek potrebuje extra dávku medu,“ vysvetlil, čo vyvolalo v dave tichý smiech. Pán Grimthorpe bol svojou nevrlosťou povestný a paradoxne, čím horšie sa správal, tým viac kníh sa mu darilo predať. Každý si hádam pamätá ten neslávne známy záznam, ktorý sa pred niekoľkými rokmi stal virálnym na YouTube. K autorovi vtedy pristúpil drzý fanúšik (dnes už kardiochirurg na dôchodku) a povedal: „Rád by som napísal román. Pomôžete mi?“

„Pomôžem,“ odpovedal pán Grimthorpe. „Len čo mi požičiate svoj skalpel. Rád by som si vyskúšal operáciu srdca.“

Na to video som si spomenula dnes ráno, keď mi ráno pán Grimthorpe venoval svoj úlisný úsmev. Potom sa vrátil na pódium, kde si ešte niekoľkokrát hltavo odpil zo svojho presladeného čaju, šálku položil na pult pred seba a pozrel na svojich obdivovateľov. Vzal si do rúk papiere s prejavom, sťažka sa nadýchol a konečne začal hovoriť, pričom sa mierne kolísal zo strany na stranu.

„Určite sa pýtate, prečo som vás sem dnes zavolať,“ vyhlásil. „Ako viete, slová radšej píšem, ako hovorím. Moje súkromie bolo dlho mojim útočiskom, moja minulosť bola opradená tajomstvom. Ocitol som sa však v neprijemnej situácii, keď vám, svojim fanúšikom a priaznivcom, musím v tomto kritickom okamihu svojej dlhej a bohatej kariéry prezradiť isté záležitosti.“

Na chvíľu sa odmlčal a očakával smiech, ktorý sa naozaj ozval.

Striaslo ma, keď svojím prenikavým pohľadom skúmal miestnosť a čosi alebo kohosi hľadal.

„Viete,“ pokračoval, „mám tajomstvo, ktoré vás nepochybne prekvapí.“ Odrazu zmeravel. Dlhými prstami si siahol na golier a márne sa ho snažil uvoľniť. „Snažím sa povedať, že...“ zachrapčal, ale žiadne ďalšie slová mu z hrdla nevychádzali. Ústa sa mu otvárali a zatvárali a odrazu stratil rovnováhu a začal sa kolísať zo strany na stranu. Dokázala som myslieť len na zlatú ryбку, ktorú som raz videla vyskočiť z guľatého akvária a potom bezvládne lapať po dychu na podlahe obchodu s domácimi zvieratami.

Pán Grimthorpe opäť zovrel šálku a napil sa. Vtom, skôr než mu niekto stihol pomôcť, sa prevalil dopredu – z pódia sa sklátil do davu, kde pristál priamo na Lily, mojej prenešťastnej chyžnej v zácviku. Spoločne dopadli s dramatickým rachotom na zem. Jeho porcelánová šálka sa rozbila na nespočetné množstvo ostrých črepín a lyžička zavcendžala o podlahu so vzorom rybej kosti.

Na chvíľu zavládlo ticho. Nikto nemohol uveriť tomu, čo sa práve stalo. Náhle nastala panika, všetci – fanúšikovia a hostia, portieri aj kritici – sa nahrnuli k pódiumu.

Pán Snow, manažér hotela, čupel po Grimthorpovej ľavici a tľapkal ho po pleci. „Pán Grimthorpe! Pán Grimthorpe!“ opakoval dookola. Slečna Serena Sharpová, asistentka pána Grimthorpa, podišla z pravej strany a priložila spisovateľovi dva prsty na krk. Lily, moja chyžná v zácviku, sa zúfalo snažila vyslobodiť spod spisovateľovho tela. Natiahla som ruku, aby som jej pomohla, a ona sa ma chytila. Pritiahla som si ju a pritisla k sebe.

„Urobte miesto! Ustúpte!“ kričala asistentka pána Grimthorpa, keď sa fanúšikovia a VIP hostia začali hrčiť okolo nich. „Zavolajte záchranku! Okamžite!“ zvolal pán Snow autoritatívnym hlasom. Čašníci a hostia, poslíčkovia a recepční sa rozbehli na všetky strany. Bola som dosť blízko „situácie“ a počula som slová slečny Sereny Sharpovej, keď odtiahla prsty od krku pána Grimthorpa. „Obávam sa, že je neskoro. Je mŕtvý.“

KAPITOLA

2

Stojím v kancelárii pána Snowa a v ruke držím šálku čerstvého čaju. Ruky sa mi trasú, srdce mi bije ako opreteký. Zem pod nohami sa nakláňa, akoby som bola na hojdačke, čo rozhodne nie som. Ten čaj nie je pre mňa. Je pre Lily Finchovú, ktorú som najala pred tromi týždňami – Lily je drobná a tichá, má čierne vlasy po plecía a vylakaný pohľad. V tejto chvíli sa trasie v bordovom koženom kancelárskom kresle pána Snowa a po tvári jej tečú slzy. Vynárajú sa mi spomienky na chvíľu, keď som osamote sedela v tom istom kresle a celá roztrasená som čakala, kým ostatní rozhodnú o mojom osude.

Udialo sa to približne pred štyrmi rokmi. Upratovala som penthouse na štvrtom poschodí, keď som tam našla hosťa, o ktorom som si myslela, že spí hlbokým spánkom. No ani tí najväčší spáči predsa neprestanú dýchať úplne. Rýchlou kontrolou pulzu pána Blacka som zistila, že ležal v hotelovej posteli skutočne mŕtvy – načisto mŕtvy. A hoci som od tej chvíle robila všetko, aby som túto nanajvýš nezvyčajnú „situáciu“ vyriešila, všetky prsty zrazu ukazovali na mňa ako na vraha. Mnohí ľudia – vrátane polície a znepokojujúceho počtu mojich kolegov – sa domnievali, že som pána Blacka zavraždila.

Som upratovačka, nie vrahyňa. Nezavraždila som pána Blacka – ani chladnokrvne, ani nijako inak, keď už ide o to. Bola som neprávom obvinená. Vďaka pomoci niekoľkých dobrosrdečných ľudí ma

však oslobodili. Napriek tomu si táto skúsenosť vybrala svoju daň. Ukázalo sa, aká riskantná môže byť práca chyžnej. Najväčšie nebezpečenstvo nepredstavuje úmorná práca, nároční hostia ani čistiacie chemikálie. Je to predpoklad, že chyžné sú delikventky, vrahyne a zlodejky – jednoducho chyžná je vždy na vine. Naozaj som si myslela, že smrť pána Blacka je pre mňa začiatkom konca, ale všetko dopadlo dobre, ako to starká vždy predpovedala.

Teraz som znova v kancelárii pána Snowa a pri pohľade na Lily cítim jej strach, ktorý mi ako elektrický prúd prechádza priamo do srdca. Kto by jej mohol vyčítať, že sa bojí? Ja nie. Kto by si len pomyslel, že jedného dňa príde do práce a bude obsluhovať svetoznámeho autora, ktorý odrazu zomrie v miestnosti plnej jeho zarytých fanúšikov a novinárov s cvakajúcimi fotoaparátmi? A ktorá úbohá, nešťastná chyžná by si pomyslela, že bude spisovateľa obsluhovať nielen v okamihu jeho smrti, ale poslúži aj ako jeho smrteľná posteľ?

Úbohá Lily. Chúďa dievča.

Nie si sama. Vždy tu pre teba budem. V hlave znovu počujem ozvenu starkiných slov. Kiežby ich mohla počuť aj Lily.

„Šálka dobrého čaju vylieči všetky ťažkosti,“ vyhrknem a podávam Lily šálku, ktorú zvieram v dlaniach.

Vezme si ju, ale mlčí. Pre Lily to nie je nič nezvyčajné. Nevie sa dobre vyjadrovať slovami, ale v poslednom čase sa to zlepšilo, teda aspoň pri rozhovoroch so mnou. Od pracovného pohovoru, ktorý sme viedli s pánom Snowom, urobila veľký pokrok. Šlo to tak zle, že pánu Snowovi takmer vypadli oči, keď som zahlásila: „Lily Finchová je najlepšia kandidátka na túto prácu.“

„Veď počas celého rozhovoru sotva prehovorila!“ namietal pán Snow. „Keď som ju požiadal, aby uviedla svoje najlepšie vlastnosti, nič nepovedala. Molly, prečo ste si ju, preboha, vybrali?“

„Dovoľte, aby som vám pripomenula, pán Snow, že prílišná sebaistota nie je hlavná vlastnosť, ktorú treba brať do úvahy pri prijímaní chyžnej. Možno si spomínate na istého bývalého zamestnanca, ktorý mohol sebavedomie rozdávať, ale ukázalo sa, že bol veľmi zlý človek. Azda ste zabudli?“

Pán Snow nechotne prikývol, ale dobré je, že viem čítať jeho myšlienky a gestá oveľa lepšie ako pred sedem a pol rokom, keď som v hoteli Regency Grand začala pracovať ako chyžná. Toto malé prikýv-

nutie naznačovalo ochotu prenechať konečné rozhodnutie o Lily na mne.

„Slečna Finchová je rozhodne mĺkva,“ súhlasila som. „Ale odkedy je zhovorčivosť dôležitou zručnosťou chyžnej? ‚Hovoriť striebro, mlčať zlato.‘ Nevravíte tak, pán Snow? Lily potrebuje zácvik – ktorý s ňou hodlám absolvovať –, ale môžem povedať, že je to robotnica. Má všetko potrebné, aby sa stala cennou členkou úľa.“

„Tak teda dobre, Molly,“ povedal pán Snow, hoci jeho zovreté pery naznačovali, že o tom nebol celkom presvedčený.

Za tých pár týždňov, čo Lily zaučam, dosiahla ako chyžná obrovské pokroky. Akurát nedávno, keď sme pred penthousom stretli našich milých a častých hostí, pána a pani Chenovcov, Lily naozaj prehovorila. V prítomnosti hostí to bolo vôbec prvý raz.

„Dobrý deň, pán a pani Chenovci,“ povedala a jej nežný hlas pripomínal zvonkohru. „Radi vás vidíme. Verím, že s Molly sme prinavrátili vašu izbu do stavu dokonalosti.“

Usmiala som sa od ucha k uchu. Nesmierne ma potešilo, keď som ju počula hovoriť po takom dlhom mlčaní. Deň čo deň sme pracovali bok po boku. Ukázala som jej všetko – ako ustlať posteľ a dokonale zarovnať rohy plachty; ako vyleštiť batériu umývadla, aby sa leskla ako zrkadlo; ako vytriasť vankúš, aby bol nadýchaný ako obláčik – a ona bez slova počúvala moje pokyny. Jej práca bola bezchybná a ja som ju chválila.

„Si šikula, Lily,“ povedala som viackrát.

Okrem toho, že Lily má zmysel pre detail, je aj nenápadná. Pohybuje sa po interiéri hotela, čistí a leští, utiera a vylepšuje všetko absolútne nenápadne, až je priam neviditeľná. Hoci je tichá, dokonca záhadná, nedajte na prvý dojem – Lily je nadaná chyžná.

Teraz sedí v kancelárskom kresle pána Snowa. Čaju sa ani nedotkla, šálku položila na stôl a ruky si dala do lona. Pri pohľade na ňu ma obchádzajú mdloby. Vidím v tom kresle samu seba. Už som to raz zažila a nechcem znova.

Ako sa to mohlo stať?

Keď som dnes ráno o 7.00 odchádzala z nášho dvojizbového bytu, vonku bolo slnečno a jasne. Z dvoch dôvodov to však nebolo obyčajné ráno. Po prvé, dnes mal v hoteli vystúpiť autor svetových bestsellerov

J. D. Grimthorpe a počas tlačovej konferencie oznámiť niečo dôležité. Po druhé, môj priateľ Juan Manuel, s ktorým žijem v harmonickom vzťahu už viac ako tri roky a ešte dlhšie s ním pracujem v hoteli, nebol doma. Odišiel pred tromi dňami na návštevu rodiny v Mexiku a musím priznať, že jeho neprítomnosť ma v tomto konkrétnom prípade nijako neteší. Presnejšie povedané, som celá bez seba. Teda, veľmi mi chýba.

Juan Manuel po dlhých rokoch prvýkrát odcestoval domov a na túto cestu sme svedomito šetrili. Ach, tak veľmi by som chcela cestovať spolu so svojím milovaným – zažiť spoločný výlet, skutočné dobrodružstvo –, ale, žiaľ, nestalo sa tak. Juan je v Mexiku a ja som zostala tu. V našom dvojizbovom byte som sama prvý raz od starkinej smrti. No nič sa nedeje. Všetko bude v poriadku. Som rada, že Juan je so svojou rodinou a najmä s mamou, ktorá za ním dlhé roky smútila tak ako ja teraz.

Hoci bude preč len dva týždne, nemôžem sa dočkať jeho návratu. Život je jednoducho s Juanom lepší. Dnes ráno pred odchodom do práce som dostala od neho esemesku:

J: Dnešok bude úžasný! IMHO, nemáš sa čoho obávať. Te amo.

Musím priznať, že po vyznaní lásky som mala v bruchu ten zvláštny pocit, akoby mi tam lietali motýliky, ale jeho používanie anglických skratiek ma ako vždy rozhodilo.

M: FYI, netuším, čo tým chceš povedať.

J: Hovorím, že ťa ľúbim.

M: Tej časti som rozumela.

J: In My Humble Opinion znamená podľa môjho skromného názoru.

Si úžasná a dnešok bude veľkolepý.

Hoci som veľmi túžila ísť s Juanom do Mexika, ozvali sa povinnosti, teda presnejšie pán Snow, a hneď bolo jasné, že nikam nepôjdem.

„Poznáte spisovateľa J. D. Grimthorpa?“ opýtal sa pán Snow pred niekoľkými týždňami počas telefonického rozhovoru.

„Áno, poznám,“ odpovedala som stroho.

„Jeho asistentka práve požiadala hotel Regency Grand, aby zorga-

nizoval exkluzívne VIP podujatie, počas ktorého chce pán Grimthorpe oznámiť niečo veľmi dôležité. A... vyžiadal si našu čajovňu.“

Vzrušenie pána Snowa bolo cítiť aj cez telefón. Táto správa bola ako blesk z jasného neba. Keď nami otriasol škandál v súvislosti s vraždou pána Blacka, pán Snow dostal geniálny nápad, ako prilákať nových klientov – rozhodol sa vrátiť starému skladu vo vestibule hotela jeho niekdajšiu slávu a znovu urobiť z neho muzeálny príklad čajovne v štýle art déco. Rekonštrukcia sa blížila ku koncu a hotel potreboval nejaké VIP podujatie, ktorým by ju verejne otvorili. Toto bola ideálna príležitosť! A čo bolo ešte lepšie, pán Snow chcel, aby som mala túto výnimočnú udalosť na starosti ja so svojimi podriadenými. Okamžite som to oznámila Juanovi.

„Keď sa naskytné príležitosti, treba sa jej chopiť,“ povedal. „Zrušíme náš výlet a pôjdeme inokedy.“

Nemohla som sa zmieriť s tou myšlienkou. „*Mi amor*,“ povedala som. „Pôjdeš bezo mňa. Spolu pôjdeme inokedy.“

„Naozaj?“ opýtal sa. „Nebudeš sa hnevať?“

„Hnevať?“ vyhrkla som. „Trvám na tom. Nemôžeme nechať tvoju matku čakať ani o minútu dlhšie.“

Silno ma objal a potom mi celú tvár zasypal bozkami. „Jeden bozk za každý deň, čo budem preč, a ešte pár navyše len tak. Si si istá, že to bezo mňa zvládneš?“

„Samozrejme, že áno,“ povedala som. „Čo už by sa len mohlo stať?“

A tak Juan pred niekoľkými dňami nasadol do lietadla. Ja som zostala tu a zamestnávala sa predbežnými prípravami na Grimthorpevo vyhlásenie.

Dnes ráno som sa na túto významnú udalosť vypravila so silnou trémou. Bola som vzrušená a nervózna zároveň. Keď som zabočila za posledný roh v centre mesta, predou mnou sa zjavil hotel. Vznešene nadčasový Regency Grand stál uprostred mestskej púšte plnej ohyzdnych neónových bilbordov a robustných moderných kancelárskych budov. Červený koberec pokrýval krátke schodisko k majestátnemu portiku hotela. Oslnivé mosadzné zábradlie rámovalo vchod vedúci k lesklým otáčacím dverám. Vo vstupnej hale sa to hemžilo rozvášnenými hosťami s batožinou v rukách, ako aj reportérmi a podcastermi, ktorí vláčili vybavenie cez otáčacie vchodové dvere v rámci príprav na významné ranné podujatie.

V polovici schodov na podeste pred portikom stál pán Preston, dlhoročný portier hotela Regency Grand, oblečený v honosnej čiapke a dlhom trenčkote zdobenom znakom hotela. „Dobré ráno, Molly,“ pozdravil ma, keď som sa s ním stretla vedľa pultu pre portiera. „Dnes je veľký deň.“

„Veru áno,“ odpovedala som. „Sme naň však pripravení. Videli ste čajovňu? Je nádherná.“

„Áno, to je,“ prisvedčil. „Počúvaj, Molly. Uvažoval som, že aj keď je Juan Manuel preč, neznamená to, že sa my dvaja nemôžeme stretnúť na našej tradičnej nedeľnej večeri. Nie je dôvod, aby sme obaja jedli osamote. Okrem toho som sa s tebou chcel o niečom porozprávať.“

„Nedeľná večera znie dobre,“ súhlasila som. „Ale uvidíme, ako sa bude vyvíjať týždeň. Bez Juana Manuela to bude určite náročné a ja nemôžem sľúbiť, že bez neho zvládnem niečo uvariť.“

Pán Preston prikývol a usmial sa. „Rozumiem,“ povedal. „Viem, že tvrdo pracuješ, a určite ťa nechcem zaťažovať.“

Nedeľná večera s pánom Prestonom je už niekoľko rokov tradíciou a raz týždenne spolu večeríme pri útulnom kuchynskom stole v našom byte. My traja si vždy pripijeme na ďalší úspešne zvládnutý pracovný týždeň. Jedlo je prosté a počas večere si rozprávame príbehy o zvláštnych stretnutiach z uplynulého týždňa – a treba podotknúť, že v hoteli Regency Grand sú zvláštne stretnutia častým javom. Vlastne len minulú nedeľu som Juana a pána Prestona pobavila kvetnatým opisom izby číslo 404, ktorú sme s Lily v ten deň upratovali.

„Bola tam hromada detritu, škatúl a zložiek so spismi, vyzeralo to ako v potkaňom hniezde. Obyvateľ tejto izby navyše hromadí fľaštičky hotelového šampónu. Našli sme ich tam stovky.“

„Kto už len potrebuje toľko šampónu?“ nahlas premýšľal Juan Manuel.

„Fľaštičky dokonca ani neboli v sprche,“ povedala som. „Boli na minibare vedľa kopy občerstvenia a veľkej otvorenej nádoby s arašidovým maslom, z ktorej trčala nerezová lyžička.“

Pán Preston a Juan vybuchli do smiechu a predstierali, že si pripíjajú mini fľaštičkami so šampónom značky Regency Grand.

Zaháňam svoje spomienky a pozerám sa na pána Prestona, stojaceho na schodoch s červeným kobercom. Pribudli mu šediny aj vrásky na tvári, ale svoju prácu zvláda stále veľmi dobre. Vždy som mala pre

tohto muža slabosť. Za tie roky bol ku mne výnimočne láskavý a poznal moju starkú. Kedysi dávno, skôr ako sa narodila moja mama, pán Preston a moja starká spolu chodili – teda boli milenci, ľúbili sa –, ale starkini rodičia im tento vzťah zakázali. Pán Preston sa nakoniec oženil s inou a založili si rodinu. Napriek tomu starkino priateľstvo s pánom Prestonom pretrvalo. Mala ho rada až do svojej smrti. Priateľila sa aj s jeho manželkou Mary. Teraz, keď je Mary mŕtva a jeho geniálna dcéra Charlotte, ktorá mi po smrti pána Blacka tak veľmi pomáhala, je ďaleko, uvažujem, či pán Preston nie je osamelý. Možno práve preto sú preňho naše nedelňé večere také dôležité. V poslednom čase je útlocitnejší než zvyčajne a ja neviem prečo.

„Ak sa dnes niečo domrví, vedz, že som tu,“ ubezpečil ma dnes ráno na schodoch s červeným kobercom. „Pre teba by som urobil takmer čokoľvek, Molly. Pamätaj na to.“

„Ďakujem,“ odpovedala som. „Ste skvelý kolega, pán Preston.“

Rozlúčila som sa a zamierila som cez otáčacie dvere hotela Regency Grand vedúce do nádhernej vstupnej haly. Aj po toľkých rokoch mi pohľad na ňu dokáže vyraziť dych – talianske mramorové podlahy s vôňou čerstvého citrónového leštidla, zlaté zábradlie veľkolepého schodiska s vlnitými balustrádami, zamatové pohovky, ktoré za tie roky nasali nespočetné množstvo aférok a tajomstiev.

Vo vstupnej hale vládol čulý ruch a recepční v čiernobielym oblečení, v ktorom vyzerali ako malí úhľadní tučníaci, usmerňovali nosičov a hostí. Uprostred haly stála obrovská tabuľa v ozdobnom zlatom ráme, ktorú som ešte včera vyleštila do dokonalosti, takže sa trblietala, blýskala a žiarila:

DNES

J. D. Grimthorpe

Renomovaný autor mysterióznych príbehov

VIP tlačová konferencia o 10.00 h

Čajovňa hotela Regency Grand

Nemohla som strácať ani chvíľu – toľko toho bolo treba pripraviť. Zbehla som po schodoch do suterénu, kde sú priestory pre zamestnancov. Nízke, tesné chodby osvetlené žiarivkami viedli do spleti miestností vrátane práčovne, skladov, zaparenej hotelovej kuchyne

a, samozrejme, do mojej osobne najobľúbenejšej časti – do priestorov pre chyžné.

Zamierila som rovno k svojej skrinke. V tenkej prílnavej plastovej fólii tam visel predmet nesmiernej krásy – moja uniforma. Ach, ako zbožňujem svoju uniformu chyžnej – naškrobenú bielu košeľu a prilievavú elastickú čiernu sukňu, v ktorej sa môžem zohýbať a natahovať, čo je pre každú usilovnú chyžnú bežnou súčasťou práce.

Bez otáľania som sa prezliekla a potom som si nad srdce hrdo pripila svoju menovku hlavnej chyžnej. Skontrolovala som sa v zrkadle na celú výšku, začesala som si niekoľko neposlušných tmavých prameňov do inak dokonale uhladeného mikáda a poštipala som si líca, aby som dodala farbu svojej bledej pleti. Spokojná s efektom som si v zrkadle všimla ďalšiu osobu. Odrážala sa v ňom moja kópia stojaca za mnou – Lily, živý obraz dokonale upravenej chyžnej. Mala na sebe úhľadnú uniformu, menovku chyžnej v zácviku mala pripnutú rovnako ako ja, elegantne a narovnané, priamo nad srdcom.

Otočila som sa k nej. „Si tu skoro,“ skonštatovala som.

Lily prikývla.

„Prišla si skôr, aby si mi pomohla?“

„Áno,“ odvetila potichu.

„Moja drahá,“ odpovedala som. „Si poklad. Dajme sa do práce.“

Spoločne sme zamierili k dverám, ale cestu nám zatarasila postava v tvare hrušky. Bola to Cheryl, bývalá hlavná chyžná; Cheryl, ktorá sa neštítala čistiť umývadlá pre hostí rovnakou handrou, akú používala na ich toalety. Kedysi bola mojou šéfkou, ale nikdy som ju nevnímala ako svoju nadriadenú. Pán Snow ju po tom škandále s pánom Blackom degradoval a na jej miesto povýšil mňa.

„Cheryl, prečo si tu, preboha, tak skoro?“ spýtala som sa.

To sa ešte nikdy nestalo. Vždy chodí neskoro, vyzbrojená množstvom výhovoriek, ktoré vo mne občas vyvolajú takú obrovskú zlosť, že mám chuť ju nielen vyhodiť z práce, ale aj z okna, čo je, priznávam, nešlachetná myšlienka.

„Dnes bude rušno,“ odvrkla Cheryl a chrptom ruky si utrela nos.

Plecia mi od znechutenia zmeraveli.

„Napadlo mi, že by sa tebe a tvojej chuderke v zácviku hodila chyžná s bohatými skúsenosťami.“

Lily stála nehybne a mlčala. Málokedy prehovorila v prítomnosti

iných zamestnancov. Radšej si skúmala dokonale vyleštené špičky topánok.

„Je to od teba mimoriadne veľkorysé, Cheryl,“ odvrkla som. Len, aby bolo jasné – nemyslela som to vážne. Ako už viem, niekedy úsmev neznamená, že je človek šťastný. Niekedy je kompliment predstieraný. A keď som pochválila Cheryl za jej „veľkorysosť“, v skutočnosti som to myslela ironicky, pretože na svete existuje len hrstka natoľko sebeckých ľudí, ako je ona.

„Mám nápad,“ navrhla Cheryl. „Lily dnes bude upratovať izby hostí a ja ti pomôžem roznášať čaj na Grimthorpovej akcii. Bude mať vďaka mne náskok, pretože som už upratala apartmán Chenovcov.“

Možno upratala ich apartmán, ale vedela som, že to urobila len preto, aby ukradla prepitné, ktoré nám nechávajú títo najštedrejší hostia – bolo to prepitné určené pre Lily, nie pre ňu.

„Ďakujem, ale nie,“ odpovedala som, keď som sa predrala cez dvere a vytlačila Cheryl z cesty. „A, Cheryl,“ dodala som a otočila som sa k nej. „Umy si ruky, než sa vrátiš do práce. Pamätaj: dodržiavanie hygieny je našou povinnosťou.“

Kývla som na Lily, aby ma nasledovala, a nechali sme Cheryl tam.

Keď sme už boli na chodbe, prešli jednou odbočkou doľava a druhou doprava od časti pre chybné, požiadala som Lily, aby išla do kuchyne a skontrolovala prípravy na čajovú recepciu. „Dnes máš na starosti oba čajové vozíky pre pána Grimthorpa,“ oznámila som jej. „Jeden mu teraz odvez do izby. Trikrát zaklop a nechaj ho pred dverami. Potom priprav druhý vozík na samotnú akciu. Uisti sa, že kuchynský personál pripravil oba vozíky presne podľa požiadaviek pána Grimthorpa,“ dodala som.

Lily prikývla a potom zamierila do kľukatej chodby, ktorá viedla do zaparenej kuchyne. Ja som zatiaľ vyštartovala po schodoch zo suterénu, zamierila som rovno do čajovne a prekročila som bordovú zábranu, ktorá blokovala vchod.

Chvíľu som stála a kochala sa tou krásou. Miestnosť s vysokými stropmi s kupolovitým strešným oknom, cez ktoré svetlo zalievalo všetko do trblietavej žiary. Na stenách sú zeleno-zlaté tapety v štýle art déco, oblúky sa triumfálne týčia k imponantným korunným lištám. Okrúhle konferenčné stoly sú pokryté bielymi obrusmi, ktoré som sama naaranžovala, obrúsky sú zložené do tvaru púčikov

ruží a kvetinové stolové dekorácie vynikajú vďaka elegantným ružovým lotosovým kvetom. Skrátka – táto miestnosť je ako vízia, zobrazujúca skvostný návrat do éry nekonečných možností a vznešlosti.

Moju chvíľu kochania prerušil šum novinárov, ktorí sa zhromaždili v zadnej časti miestnosti, začali naťahovať káble a nastavovať kamery, a popritom si šepkali čosi o záhadných dôvodoch zriedkavého verejného vystúpenia pána J. D. Grimthorpa. V prednej časti miestnosti pán Snow kýval hlavou na peknú mladú ženu so šanónom v ruke, ktorá skúšala, či mikrofón na pódiu funguje. Po stranách vyvýšeného pódia kníhkupci rozkladali výstavný pult s bestsellermi J. D. Grimthorpa vrátane románu *Chyžná v sídle*, vďaka ktorému sa stal svetovým bestselleristom. Na obálke najnovšieho vydania bola vyobrazená kľukatá cestička z krvavočervených ruží vedúca k monolitnému sídlu. Jedno z okien horného poschodia zlovestne žiarilo. Pri pohľade na stoh výtlačkov som sa rozochvela. O mužovi, ktorý napísal tento román, som vedela viac než dosť.

Vtom si ma všimol pán Snow a naznačil mi, aby som išla do prednej časti miestnosti. Obišla som stoly s bielymi obrusmi a ocitla som sa pred ním a nejakou mladou ženou.

„Molly,“ oslovil ma, „dovoľte, aby som vás zoznámil so slečnou Serenou Sharpovou, osobnou asistentkou pána J. D. Grimthorpa.“

Mala na sebe výrazné modré šaty, ktoré dokonale obopínali jej postavu, a všetky pohľady v miestnosti sa upierali práve na ňu. Slečna Sharpová roztiahla pery do úsmevu, no jej mačacie oči sa neusmievali. Niečo v jej výraze tváre mi pripomínalo sfingu, no nevedela som to pomenovať konkrétnejšie.

„Som Molly Grayová, hlavná chyžná,“ predstavila som sa.

„Slečna Sharpová preveruje posledné detaily vystúpenia pána Grimthorpa,“ ozrejmil mi pán Snow. „Ubezpečil som ju, že do tejto miestnosti sa nedostane nik bez VIP priepustky a že všetkým hosťom sa presne o 9.15 hod. začne podávať čaj a občerstvenie, kým budú čakať na príchod pána Grimthorpa naplánovaný presne o 10.00 hod.“

Podrobný opis priebehu udalosti pánom Snowom ma vôbec neprekvapil, pretože deň predtým sme celé hodiny preberali každý jeden detail.

„Vážim si, že ste nás prijali vo svojich nových priestoroch v takom

krátkom čase,“ povedala slečna Sharpová. „Viem, že takéto požiadavky predstavujú obrovský nápor na všetkých zamestnancov.“

Skutočne mala pravdu. Stavbári sa poponáhľali s dokončením dláždenej podlahy v čajovni, šéfkuchári a pomocní kuchári v zhone pripravili decentné raňajkové čajové menu so sendvičmi, pán Preston zabezpečil dodatočnú hotelovú ochranku a ja som mala za úlohu nájsť v našich skladoch pätnásť decentných strieborných čajových súprav s vhodnými príbormi. Už mnohé roky si cibním talent na leštenie striebra, takže som každý kus až po poslednú lyžičku vyleštila vlastnoručne.

„Je mi potešením vyjsť vám v ústrety,“ odpovedala som asistentke pána Grimthorpa. „Dúfam, že naša čajovňa na vás zapôsobila.“

„Áno,“ súhlasila. „Vlastne je všetko také dokonalé, že podľa mňa máme časový náskok. Ak máte záujem, môžem sem poslať J. D. skôr, aby podpísal niekoľko kníh pre zamestnancov.“

Pánu Snowovi vystrelilo obočie do ustupujúcej línie vlasov. „To by bolo úžasné!“ zvolal, keď z vrečka dvojradového obleku vytiahol mobil a vybavil niekoľko rýchlych telefonátov.

O niekoľko minút sa za bordovou zábranou pri vchode do čajovne zhromaždila skupina dychtivých zamestnancov hotela. Angela v čiernej barmanskej zástere stála uprostred davu, zatiaľ čo Cheryl sa pretlačila dopredu. Lily sa držala vzadu, v závese za rôznymi kuchármi, umývačmi riadu a chyžnými.

„Molly, prived' ich sem pekne poporiadku,“ povedal pán Snow, a tak som usmernila kolegov, aby sa zoradili pred stolíkom s knihami, kde prázdna stolička čakala na príchod nášho VIP literárneho hosťa.

Slečna Serena Sharpová zaklopala na dvere skryté v obložení na bočnej strane pódia. S vrzgotom sa otvorili a vyšiel z nich pán Grimthorpe – štíhly, vitálny, s divokými jastrabími očami, nepoddajnými šedivými vlasmi a rozvážnou, sebavedomou chôdzou. Posadil sa na stoličku k podpisovému stolu. Slečna Sharpová mu podala čierno-zlaté plniace pero. V miestnosti sa ozýval šum a hlučné cvakanie fotoaparátov v telefónoch, pretože každý si chcel urobiť čo najlepšiu fotku.

„Molly, nezabudnite sa postaviť do radu,“ vyzval ma pán Snow. „Toto je vaša jediná šanca získať knihu podpísanú majstrom záhad osobne.“

Nohy som mala ťažké ako balvany, ale popohnala som ostatných a zaujala miesto za poslíčkom, ktorý sa predo mnou pohupoval ako nedočkavý sýseľ.

Poklepala som mu po pleci. „Povedal niekto pánovi Prestonovi o podpisovej akcii pre zamestnancov?“ opýtala som sa.

„Samozrejme,“ odpovedal. „Nechcel prísť. Vraj radšej bude dýchať čerstvý vzduch, ako sa klaňať tomu perohryzovi.“

„To naozaj povedal?“

„Uhm,“ potvrdil mladík a potom obrátil pozornosť na slávneho muža v prednej časti miestnosti.

Na čele mi vyrazil pot, pretože rad sa začal zmenšovať. Nadšení zamestnanci upaľovali preč s podpísanými výtlačkami najnovšej knihy J. D. Grimthorpa, ktoré mali starostlivo schované pod pazuchou.

„Molly, ste na rade,“ upozornil ma pán Snow cez plece. „Pristúpte.“ A tak som sa ocitla priamo pred samotným spisovateľom.

„Vaše meno?“ spýtal sa pán Grimthorpe, keď si ma premeriaval zvedavým pohľadom.

„M-M-Molly,“ zajachtala som.

„Rád vás spoznávam. Som J. D. Grimthorpe,“ povedal, akoby som to ešte nevedela.

Do knihy načmáral moje meno a svoj podpis, potom mi ju podal a ešte raz nadviazal očný kontakt. Chvíľu som čakala, ale nespoznal ma.

Ako je možné, že ja si o ňom pamätám všetko, no on si ma vôbec nepamätá?